

Pavel Bušta
LOBOTOMÍK

ARGO

LOBOTOMÍK

Pavel Bušta
LOBOTOMÍK

ARGO

***Mojí milované ženě, která má pochopení
pro chybějící kousky mozku.***

Kniha vychází s finanční podporou Nadace Český literární fond.

N A D A C E

Argo © 2019

Pavel Bušta © 2019

Illustrations © David Cajthaml, 2019

ISBN 978-80-257-2917-5 (váz.)

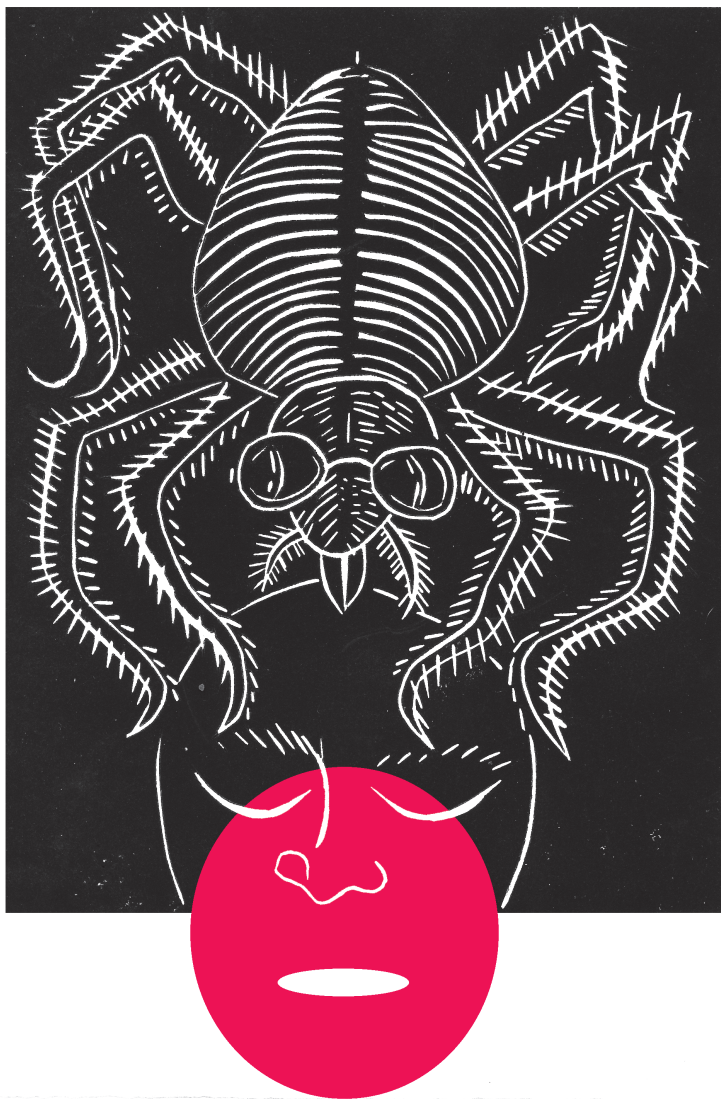
ISBN 978-80-257-2967-0 (e-kniha)

NEMŘÍŽ

Od okamžiku, kdy mi v šesti letech otevřeli mozek, jsem všude viděl pavouky. Neustále po mně lezli, šimrali mě na chodidlech a v noci mě hřáli místo peřiny, kterou jsem neměl. Někteří lidé se pavouků bojí, ale to nikdy nebyl můj případ. Nijak zvlášť mi nevadili, jen jich občas bylo prostě moc. Třeba když jsem se pokoušel jíst. Svýma chlupatýma nohama mi rejčili po patře, pokoušeli se mi vlézt do krku a já musel neustále dávat pozor, abych žádného nespokl.

Jeden z nich se jmenoval Reginald, ale měl radši oslovení Reg. Jako jediný byl celý červený, nosil tmavé sluneční brýle a říkal věty jako „Nemáš žváro, ty nakrojená řepo?“, „Cejtím to ve snovacích bradavkách,“ nebo taky „Kamikazegeronimosakumvřed!“ Reg byl kámoš, aspoň natolik, nakolik se můžete přátelit s jiným živočišným druhem. Bylo ho všude plno, neustále se stával středem pozornosti. Vymykal se, nezapadal. Ani mě nepřekvapilo, že jednou všichni pavouci zmizeli a se mnou zůstal jen on.

Stíháte mě? Příliš informací najednou, vím. Ale možná vás podceňuju. Možná máte celý mozek, takže jste prudce inteligentní. Cerebrálně plnohodnotní. Přesto to

zrekapituluju: můj mozek není úplný, protože z něj kdysi kousek vyřízli, můj kamarád Reg je červený pavouk a já se jmenuju Lobotomík. Žiju v ústavu, který má nad vchodem ceduli s nápisem Nemříš. Aha, to jsem zatím neřekl? Občas si nepamatuju něco, co bych asi měl. Každopádně jestli jste si tu velickou budovu představili bez bouřky, tak to raději napravte. Pořádná bouřka tu sice nebyla od doby, co se na vedlejší ostrově narodil Ellis T. R. Kraulli, ale s hromy a blesky je všechno dramatičtější.

Rád bych se vyhnul kliše jako slimák hromádce soli, jenže skutečnost mi to neumožňuje. Je tady jedna holka, co ji mám rád. Jmenuje se Darja. Rodiče ji sem dali, protože má poruchu slzných kanálek. Každý sudý týden brečí, i když je veselá, a brečí pokaždé něco jiného. Už prý brečela javorový sirup, rtuť, silnou africkou kávu, sójovou omáčku nebo Chanel Coco Mademoiselle. Vidíme se jednou za rok, když my všichni, co tady bydlíme, můžeme jít na zahradu kopat díry. Dáváme do nich těla těch, co za poslední rok zemřeli. Do té doby jsou všechna ve velkém mrazáku, kde je skladují paní Biky a pan Klop. Oni to tady vedou, ale vlastně je to jedna osoba s dvěma hlavami. Paní Biky hodně křičí a kouří, zato pan Klop toho moc nenamluví. Většinou jenom slintá a poulí oči.

Až na nejšťastnější den v roce, svátek Pohřbívání, se tu čas dost vleče.

„Já se ti divím, brácho,“ přišel ke mně do cely Reg jeden z večerů, které byly stejné jako zápalky v krabičce.

„Bejt tebou, zakroutím Biky a Klopovi krkem a zdejchnu se vocad’“

„Proč? Mám tady Darju a můžu se koukat na hvězdy.“

„To nejsou hvězdy, to jsou vši. Fluoreskující, jestli potřebuješ nějaký pěkný slovo, co bys moh požvejkat.“

Reg párkrát hlasitě zatleskal a ty tečky, co jsem ve své tmavé cele až doted’ měl za nebeská tělesa, se rozutekly do všech stran. Můj pavoučí kamarád si odfrkl a pokračoval.

„Darju vidíš jednou do roka, a navíc se mi doneslo, že se chystá další akce. Prej ti zase chtěj ufknout kus mozku. Asi se nudí.“

Zabubnoval jsem prsty na rezavé zábradlí postele.

„Proč by to dělali?“

„Proč asi?! Nejspíš proto, že tady všechny zahrnujou mateřskou láskou a snažej se vám vynahradiť deprivantský dětství. Lobe, když je někdo ze svý podstaty sadistickéj cvok, chová se podle teorie houpačky. Vždycky tě nějakou chvíli vynese nahoru, abys měl pocit, že jsi nad věcí, a pak tě nechá spadnout dolů. Natvrdo. Po čase ti dá zase naději, nechá tě zhoupnout vejš, o to víc ale pak bolí další dopad. A dělá to tak dlouho, až pod tebou jednou nepozorovaně vykope díru a ty se v tom svým posledním velkolepým pádu zřítíš hloubš, než sis kdy dovedl představit, spadneš do díry plný pokroucenejch hřebíků, a zatímco z tebe teče život pryč, padá na tebe hlína jako závěrečný titulky, který si už nikdo nečte, protože, a to bud’me upřímní, proč

by to kdokoli normální dělal, lidi choděj na film, a pokud má bejt ten film v tomhle podivně rozvleklým přirovnání, jehož důvod, původ a možná i průvod mi začíná unikat, tvůj život, musí bejt aspoň trochu zajímavěj, aby se na něj dalo koukat, což tady v týhle cele a s tebou jako navždy slintajícím pučmidrátem opravdu nepůjde. Krucinál, až mi vyschlo v krku.“

Takový proslov už s jedním pohne. Takže... měl pravdu? Asi ano. Nejspíš jsem tu nebyl rád, jen jsem si to nechtěl připustit. Každou chvíli se tady nějakému ze svěřenců Nemříže stalo něco nepěkného. Pro to, co nám prováděli, bylo vlastně slovo nepěkné dost pěkné.

„Ale jak odtud utečeme?“ uhodil jsem na Rega. „Jestli nemáš nějaký plán, tak radši mlč.“

Mlčel.

Týden před svátkem Pohřbívání se stalo něco zvláštního. V hlavě se mi začal rodit plán. Reg úspěšně zasadil semínko vzpoury a zalil ho svou výmluvností. Z mojí nejisté, zmatené a popřením oteklé mysli vyrostla pampeliška.

„Musíš něco udělat,“ prosil jsem pavouka. „Jestli to uvidí Biky a Klop, bude zle.“